

๑๗

ประสบการณ์ จากพระธุดงค์

หลงตาเล่าเรื่องจากประสบการณ์

หลังเสร็จสิ้นภัตตาหารเช้า หลวงตาจะแสดงธรรมหลายแบบหลายฉบับตามเหตุผลหรือเรื่องที่เขาสัมผัส ผู้ฟังธรรมประจำวันส่วนใหญ่จะเป็นนักปฏิบัติธรรมหรือมาจากในเมือง การเทศนาของท่านจึงเป็นแบบกันเองระหว่างอาจารย์กับลูกศิษย์ลูกหา จึงมีทั้งเรื่องจิตตภาวนาล้วนๆ เรื่องจากประสบการณ์การปฏิบัติธรรมของท่านเองในช่วงชีวิตต่างๆ กัน หรือเรื่องเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่เป็นคติเตือนใจ

ชีวิตการออกธุดงค์กรรมฐานของครูบาอาจารย์แต่ละองค์แต่ละท่านนั้น

ทำให้ท่านได้มีโอกาสสัมผัสสัมพันธ์กับเรื่องต่างๆ มากมาย ทั้งเรื่องความอัศจรรย์ของจิต ทั้งเรื่องที่พบเห็นขณะท่องเที่ยวอยู่ในป่าเขาลำเนาไพร เรื่องสิ่งสสารสัตว์ชนิดต่างๆ เรื่องคนป่าคนเมืองหลากหลายท้องถิ่น ฯลฯ

ประสบการณ์หลายต่อหลายเรื่องจึงเป็นสิ่งที่บรรดาเราๆ ท่านๆ อาจไม่รู้ไม่เห็นมาก่อนเลย เพราะไม่มีโอกาสที่จะใช้ชีวิตผจญภัยหรือโยกย้ายไปมาในถิ่นต่างๆ เหมือนกับท่าน และบ่อยครั้งเมื่อครูบาอาจารย์เหล่านี้ท่านมีโอกาสดำเนินปะกั้นเรื่องราวต่างๆ เหล่านั้นจึงถูกถ่ายทอดแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน หลวงตาท่านก็

“...ศาสนาอัศจรรย์
ที่ไหน? หือ?...
มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน?
หือ?...เห็นหรือยัง?
...ผมดูท่านทั้งคืนนะ
เมื่อคืนนี้...”

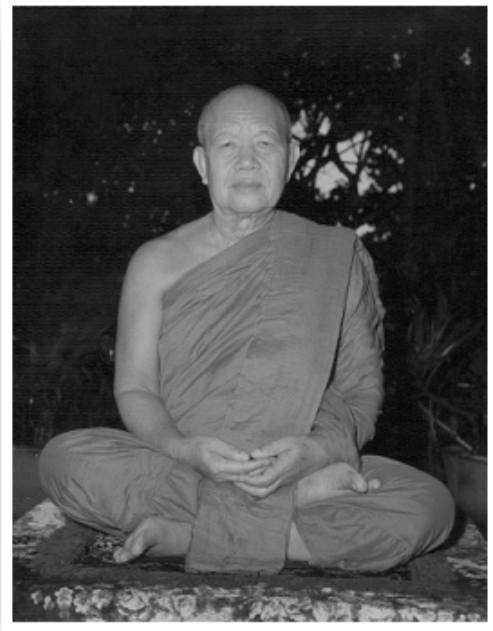
เคยนำประสบการณ์หลายเรื่องที่ได้รู้ได้
เห็นหรือได้ฟังมาแล้วถ่ายทอดแก่ลูกหลาน
ซึ่งล้วนเป็นข้อคิดคติเตือนใจเป็นอย่างดี
ดังได้คัดมาแสดงบ้าง ดังนี้

ท่านอาจารย์มั่น รู้วาระจิตหลวงปู่ฝั้น

ท่านอาจารย์ฝั้น อาจาโร แห่งวัด
ป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร ศิษย์ท่าน
อาจารย์มั่นองค์สำคัญองค์หนึ่ง เคยเล่าให้
หลวงตาฟังเมื่อหลายสิบปีก่อน ท่านจึงนำ
มาถ่ายทอดให้ลูกศิษย์ลูกหาได้ฟังดังนี้

“...ท่านอาจารย์ฝั้นออกจากโคราช
นี้ไปหาหลวงปู่ฝั้นที่เชียงใหม่ ท่านอาจารย์
มั่นอุตสาห์ออกมาต้อนรับเลยนะ เห็นไหม
เก่งไหม ที่วัดเจดีย์หลวง ท่านรู้ภายในข้าง
ในนี้ ท่านอุตสาห์ออกมาเมื่อท่านอาจารย์
ฝั้นไปถึงนั่น

วันหนึ่งหรือ...ตอนเช้าวันที่สอง
ตอนสายๆ ท่านอาจารย์ฝั้นเห็นท่าน
อาจารย์มั่นมาหาหน้ากุฏินั่นเลย พอมอง

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

เห็นก็คิดอยู่ในใจ

‘โอย ท่านอาจารย์มั่นนี่’ จึงรีบโดด
ลงจากกุฏิเลย ท่านเดินกึกกัก กึกกักมา
‘โศครุอาจารย์มายังไง? ยังไง?’

‘ก็มารับท่านนั่นแหละ’

นั่นเห็นไหม บอกว่า ‘มารับท่าน’
แล้วก็พาไปเลยเชียว นั่นท่านทราบไว้แล้ว
เก่งไหม บอกว่า ‘ก็มารับท่านนั่นแหละ’

พอไปอยู่กับท่านอาจารย์มั่นแล้ว
ท่านก็พูดถึงเรื่องสถานที่นั่น ดิอย่างนั้น
ที่นี่คืออย่างนี้ ทางท่านอาจารย์ฝั้นก็เลยคิด
อยากไปอยู่ที่นั่นที่นี้ แต่ในตอนนั้นท่าน
อาจารย์มั่นไม่เห็นอะไรสมควรยิ่งกว่าอยู่
กับท่านในขณะนั้น สมกับเหตุผลที่ท่านมา
รับเอง

ตอนกลางคืน ท่านอาจารย์ฝั้นก็
คิดถึงเรื่องที่จะไปที่นั่นที่นี้ พอเผลอออกมา

ท่านอาจารย์มันว่า

‘ไหนจะไปไหน?’

ว่าอย่างนั้นเลยนะ นั่นเห็นไหมละ
‘จะไปที่ไหนอีก?’ เปิดประตูออกมาตอน
เช้า ท่านอาจารย์มันจะคอยรับบริหารท่าน
พอเปิดประตูออกมา ‘หา ? จะไปที่ไหน?’
ว่าอย่างนั้นเลยนะ

‘ที่นี่ดีกว่า’ ทางอาจารย์มันนั้นก็ปิด
ปากเลย เงียบไป แต่ก็ไม่นานละ ก็คิดอีก
ท่านอาจารย์มันเล่าเองแหละ คิดอีกว่าจะ
ไปที่นั่น ท่านก็เอาอีก...

พอวันหนึ่ง จิตท่านลงอย่างนั้น
แหละ จิตท่านอาจารย์มันนะ นั่งภาวนานาน
จิตลงอย่างอัศจรรย์เลยสว่างจ้าครอบ
โลกธาตุ ท่านว่าอย่างนั้นนะ

‘พอมองไปหาท่านอาจารย์มันที่ไร
เห็นท่านนั่งจ้องดูเราอยู่อย่างนี้’

ท่านว่าอย่างนั้นนะ มองไปที่ไร
มองจิตสงจิดไปที่ไร ท่านนั่งจ้องเราอยู่แล้ว
หมอบกลับมา พอตื่นเข้าขึ้นมาก็เปิดประตู
เท่านั้นแหละ ประตูกระตอบนะ ไม่ใช่กุฎิ
อะไรใหญ่โตนะ กระตอบๆ ทั้งนั้น พอแม่ครู
อาจารย์มันอยู่ มีแต่กระตอบๆ ทั้งนั้นนะ
หุหุหุที่ไหน นั่นแหละสถานที่อยู่ของธรรม
หุหุหุใหม่ สถานที่อยู่ของธรรมดวงเลิศ
ผู้เลิศมักจะอยู่อย่างนั้น และอยู่อย่างนั้น

ทีนี้พอเปิดประตูออกมา ท่าน
อาจารย์มันก็ไปรอ เปิดประตูออกมานี้ยื่น
กักเลยเขี้ยวนะ

‘เป็นยังไง เห็นหรือยังศาสนา ที่นี้?’

เอาละนะ แทนที่ท่านอาจารย์มัน

จะให้เข้าไปจับ ไปชนบริหาร(เพื่อเตรียม
ออกบิณฑบาต) ไม่ให้ไปนะ ท่านไปยืนกัน
อยู่ที่ประตูเลย ทางนั้นก็คุกเข่าหมอบมันอยู่

‘เป็นยังไง? เห็นหรือยังศาสนาที่
นี้? หือ? หือ?’ ขึ้นเลย

‘ศาสนา อัศจรรย์ที่ไหน? ศาสนา
อยู่ที่ไหน? มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน?
เห็นหรือยัง?’ ว่าอย่างนั้นนะ ยืนจ่อชัตอยู่
ที่นั่นเลย เสียงเบรียง เบรียง

‘เจริญที่ไหน เห็นหรือยังที่นี้?’

คือกลางคืนนั้นจิตสว่างจ้าเนิ่นนา
ก็ท่านอาจารย์มันดูอยู่แล้วนี่ พอออกมา
ท่านถึงใส่เบรียงเลย

‘เห็นหรือยัง ศาสนาเจริญที่ไหน?
หือ? มรรคผลนิพพานเจริญที่ไหน? ผมดู
ท่านทั้งคืนนะ เมื่อคืนนี้ ผมก็ไม่ได้นอน’

มันก็ยอมรับเลย พอท่านอาจารย์
มันจ่อจิตไป สงจิดไปที่ไร ท่านจ้องดูอยู่
แล้ว มันก็หมอบ ถอย ถอย ดูที่ไรจ่ออยู่

‘ผมก็ไม่ได้นอนทั้งคืน เมื่อคืนนี้
ดูท่านนี่แหละ’ ว่าอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้น
ถึงว่า ไหน... ศาสนาเจริญที่ไหน จ้อเข้า
เลยสิ นั่นเห็นไหม ท่านมาเล่าให้ฟัง ท่าน
บอก โอ้ย ชนลุกเลย ไม่ทราบมันเป็นยังไง
ทั้งปีติยินดีในจิตอัศจรรย์ ปีติยินดีล้นพ้น
และอัศจรรย์ท่านอาจารย์มันก็อัศจรรย์ล้น
พ้น ท่านว่าอย่างนั้นนะ ชมความอัศจรรย์
ทั้งวันทั้งคืนเลย นั่นแหละ ธรรมหาอย่าง
นั่นแหละ ธรรมอยู่ที่นี้แหละ ชี้เข้ามาที่ใจ
เท่านั้นรับธรรม ใจเท่านั้นรับมรรคผลนิ
พพาน สิ่งอื่นใดในโลก ไม่มีอะไรรับได้...”

ท่านพอลลี ธัมมธโร

พลังจิต...ท่านพอลลี

...ท่านเล่าถึงพลังจิตของท่าน อาจารย์ลี แห่งวัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ ดังนี้

“...พุดถึงเรื่องจิต... อย่างสมัยปัจจุบันนี่นะ... คือทำไมถึงทราบกันได้ ก็ทราบในวงปฏิบัติด้วยกันนะสิ! พระกรรมฐานประสานกันอยู่ตลอดเวลา พวกเขาชมราวาสไม่ค่อยทราบกัน... ภาคปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนา องค์ไหนเป็นอย่างไรๆ ท่านจะทราบกันอยู่อย่างลึกซึ้งภายในของท่านนะ ในระหว่างพระกรรมฐานด้วยกัน แต่คนภายนอกนั้นไม่ทราบ เพราะท่านไม่พุด...

เวลาไปไหน พระกรรมฐานเป็นผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริงๆ เราจะไม่ทราบเลย

เหมือนกับว่าผ้าซีริวห่อทอง ท่านไม่ได้มุ่งพุดอะไรต่ออะไร... นั่นละ ถ้าความเป็นธรรมจริงๆ แล้ว จะไม่มีโลกามิสเข้าไปเคลือบไปแฝงเลย... แต่ในวงปฏิบัติด้วยกันแล้ว อยากรู้ก็ปิดไม่อยู่ อะไรก็ต้องเปิดสู้กันฟัง เพื่อจะได้แก้ไขกัน มีอะไรๆ ชัดของตรงไหน พอดองค์นั้นเล่าให้ฟังแล้ว ชัดของตรงไหนองค์นี้จะแก้ไขทันที แก้ให้แล้วเปิดทางโล่ง... นั่น เรื่องของจิตเป็นอย่างนั้น

หลวงปู่มั่น นานๆ ท่านจะยกองค์นั้นมา ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่านทั้งนั้นละ ที่นี้ยกมาคร่าวๆ จะต้องมียุติสำคัญๆ ที่ท่านจะนำออกมา อย่างท่านอาจารย์ลีนี้ ท่านก็ว่า

‘ท่านลีนี้ละ กำลังใจดีมาก’

ฟังลิกำลัง พลังของใจ นี้จะยกตัวอย่างให้ประกอบกับคำว่าพลังของธรรม **ท่านเพ็อง**^๑ เป็นคนเล่าให้ฟัง เราไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยละ ท่านอาจารย์ลีนั่งอยู่ ท่านเพ็ององค์หนึ่งและเด็กชื่อมนุญคนหนึ่ง อยู่ที่นี่ แล้วท่านก็นั่ง ตอนนั้นก็คุยธรรมะกันเล็กๆ น้อยๆนะ

‘เออ เราจะพานั่งสมาธิ’

ท่านอาจารย์ลีว่าอย่างนั้น ‘เอ้า เข้าที่’ (นั่งขัดสมาธิ) ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านอาจารย์เพ็องเล่าให้ฟัง พอว่าอย่างนั้น องค์ท่านอาจารย์ลี ท่านไม่ได้นั่งหลับตานี้ ท่านไม่ได้นั่งเข้าที่ ท่านนั่งธรรมดา

‘เอ้านุญ! เข้าที่’

๑ ท่านอาจารย์เพ็องชาวจันทบุรี เป็นอีกองค์หนึ่งซึ่งเคยอยู่ศึกษากับท่านอาจารย์มั่น

“เอ้า เราจะให้ตัวลอยนะ
เอ้าๆ ขึ้น...ขึ้น...ขึ้น...”

พอนั่งบู้บับ เด็กเข้าที่นั่งสมาธิ
ท่านคงเคยสอนมา ท่านอาจารย์เฟื่องนั่ง
อยู่ทางนี้

‘เอ้า เราจะให้ตัวลอยนะ’

ท่านอาจารย์ลี้กล่าว นี่ละ ที่ว่าพลัง
ของจิต ‘เราจะให้ตัวลอยนะ’ พอว่าอย่าง
นั้น ‘เอ้า ขึ้น...ขึ้น...’ แล้วดูมือท่านนะ
อาจารย์เฟื่องดู ท่านว่า ท่านทำมือด้วย

‘เอ้าๆ ขึ้น...ขึ้น...ขึ้น...’

ท่านอาจารย์ทำมืออย่างนี้ ขึ้น
จริงๆ เด็กคนนั้นนะ ตัวลอยขึ้นๆ ... แต่สูง
ขนาดนี้... นี่ละพลังของจิตที่ท่านอาจารย์
มันว่า ‘พลังของจิตท่านลี้ดีดีมาก’... ฟังสิ!
พลังของจิตดีมาก นี่ละ พลังเป็นอย่างนี้
แล้วพอเด็กนี้ลงแล้ว ทางท่านอาจารย์
เฟื่องก็คิดมันใจว่า

‘ยังไงท่านก็จะให้เราขึ้นคราวนี้ เรา
จะไม่ยอมขึ้น วันนี้ฝึกกัน’

แล้วก็จริงๆ ลี้ก็คุยท่านอาจารย์
ลี้ก็ว่า ‘เอ้า เฟื่อง’ ท่านเฟื่องปรารถนาในใจ
‘ว่าแล้ว’ ทางท่านอาจารย์ลี้เห็นว่า ‘เอ้าๆ
ขึ้นๆ’ ท่านอาจารย์เฟื่องว่า

‘มันจะขึ้นจริงๆ หว่า! สูท่านไม่ได้
เราไม่ให้ขึ้นนะสิ แต่มัน...อันนี้มันโยกแล้ว
มันแปลกๆ แล้ว’ ท่านว่า

‘เรากี่สูๆ แต่สู้อย่างไรก็...’

อย่าให้พูดเถอะ(ช้า) ไร่เรื่องแพ
อย่ามาพูดเลย คือเรื่องแพท่านอาจารย์ลี้
ท่านเฟื่องว่า

‘อีกนิดหนึ่งนะ... ลงเลยนั่น หัว
คะมำ ถ้าสมมุติว่ากันเราไม่ขึ้น หัวเราต้อง
คะมำ’

ท่านว่าอย่างนั้น นั่นนะ เห็นไหม
นั่นไม่ใช่เล่นนะ พอเสร็จแล้ว แล้วท่านก็
ยืนอยู่นะ พอเห็นทางนั้นขยุกขยิกๆ มันจะ
ขึ้นแต่ไม่ขึ้นนี่นะ พอเสร็จแล้วท่านก็หยุด
พอหยุดแล้วก็นั่งละ

‘โ้ยย ดื้อ’ (หลวงตาพูดอย่างขบขัน)

ท่านอาจารย์ลี้พูดอย่างนี้ ท่านไม่พูดมาก
‘เฮ้ย ดื้อ’ (ช้า) ผมยังไม่ลี้มอยู่นะ ท่าน
เฟื่องว่าท่านอาจารย์ลี้มียิ้มอยู่บางนิดหนึ่ง
นี่ละเรื่องพลังจิต อันนี้ก็จะเป็นไปได้

บางราย...เพราะเป็นเรื่องภายนอก ใช้ภายนอก
ต่างหาก ตามแต่จริตนิสัยของใครที่จะ
ใช้ในทางไหน ไม่ใช่หลักของศีล สมาธิ
ปัญญา มรรคผลนิพพานจริงๆ อันนั้นเป็น
หลักเพื่อจะละจะถอนกิเลส...

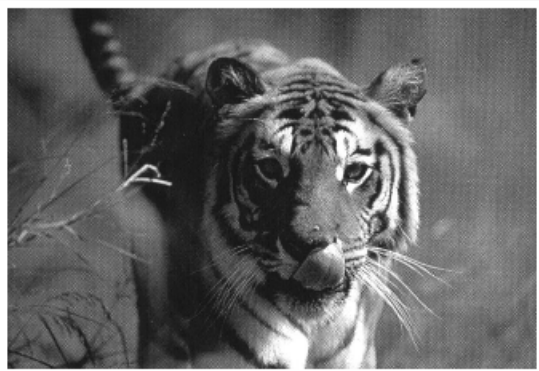
กำลังจิตอันนี้มันเป็นเครื่องใช้แล้ว แต่ใครจะมีนิสัยวาสนาหนักไปทางไหน เช่น เหาะเหินเดินป่าดำดินบินบน ที่ท่าน แสดงไว้ในอภิญา ๖ หรือวิชา ๓ ...”

วิชาชีเสือ

“...วิชาชีเสือนี่เป็นวิชาไสยศาสตร์ อันหนึ่ง เขาเรียกมนต์เรียกเสือมา เสือกี่มา จริงๆ อย่างที่พวกเขาชีเสือ มีนะ นี่ละ ไสยศาสตร์ชีเสือได้นะ ชีเสือปานี่ชีเสือได้

ที่บ้านหนองแวงนี่ก็มีคนหนึ่ง เราเกิด ไม่ทันผู้เฒ่าตายเสียก่อน เขาเรียก**พราน บ้อ** คนเตี้ยๆ ชีเสือมาเรื่อย ไปในป่า พอไป เหนื่อยๆ แล้วชีเสือออกมา เขามีวิชาจับเสือ ชี อันนี้ก็มีคนหนึ่งอยู่ทาง **บ้านมาย อำเภอบ้านมาย** หรืออำเภอบ้านม่วง มี เสือ...ดงใหญ่ คนนี้ชีชีเสือได้ ไปเรียนวิชา มาจากฝั่งลาว ไปเรียนกับพวกไซพวกซา เขา เรียนวิชาชีเสือ

ว่าไปด้วยกัน ๕ คน ครุนำหน้าไป พอไปตั้งทัพลงตรงนี้บ๊บ แล้วก็นั่งร่ายมนต์ เรียกเสือมา เสือตัวไหนอยู่ไกลมันก็มา มากี่

มานอนอยู่ตามนี้ เสือ เสือโคร่งนะ คนร่าย มนต์ ที่นี้เสือกี่มา ลูกศิษย์นี้ต่างพากันกลัว จนตัวสั่นแหละ อาจารย์เป็นคนร่ายเสือมา

ที่นี้ พอมันมาแล้วก็ส่งคนนั้นไปชี เสือมานี่ คือมันมานอนอยู่ตามอย่างนี้ ให้ชีเสือตัวนั้นเข้ามาหาครุนี้ ครุนี้ตั้งอยู่นี้ ทดลองในชั้นนี้ก่อนนะ ทดลองเป็นชั้นๆ จนกระทั่งใจกล้าหาญเพื่อวิชาตัวแล้วที่นี้ก็ ปล่อย อันนี้ก็ส่งคนนี้ให้ไปชีเสือ ไม่ยอมไป กลัวเสือกินหัวมัน อาจารย์ไล่ไม่ยอมไป เสือกินนอนดาตาชอยู่ มันดงเสือนี่นะ ตัวไหนอยู่ไกลก็มาก่อน ตัวไหนอยู่ไกลก็ มา บางทีจนคนจะเลิกแล้วค่อยมาถึงก็มี

ที่นี้ พอถึงคนที่ห้านี้ตัดสิ้นใจเลย ตายก็ตาย ถ้าครุไม่เก่งจริงจะเรียกเสือมา ไม่ได้ เขากันตรงนั้นตัดสิ้น ถ้าครุไม่เก่ง จริงแล้วเรียกเสือมาไม่ได้ ครุต้องเก่ง นี่ครุ เป็นคนบอกเองให้เราไปชีเสือมาหาครุนี้ จะเป็นอะไรไป

‘เฮ้อ ตายก็ยอมตาย’

ไป... ก้าวขาจะไม่ออก มันแข็งไปหมดว่าจัน เฮ้อๆ ไปบังคับให้ไป ไปก็ไปชี เสือมาหาครุ พอชีตัวนี้มาแล้ว ไปๆ ชีเสือ มาอีก ชีตัวนี้มานอนอยู่นี้ นอนอยู่หน้าคน นี่ละไสยศาสตร์เขาเก่งใหม่ ก็ชีตัวนั้นมาชี

“...อิตาคันนี้
แกชีเสือ คนบ้านมายนี้
เขาเห็นกันหมดทั้งบ้าน
ปฏิเสธได้ยังไง...”

ตัวนี้มา กล่าหาญณะ นี่เป็นครั้งหนึ่งแล้วนะ
ทดลองพักแรก พักที่สองครุณังอยู่ที่นี้ ให้ลูก
ศิษย์ไปนั่งอยู่โน้น ห่างๆ จากครูไป ให้ลูก
ศิษย์เป็นคนขายมนต์เรียกเสื่อมา มาหา
แล้วก็ชี้เสื่อมาหาครู เขาทำหลายพักนะ
เขาทดลอง คือที่แรกเรียกมาหาครูเสีย
ก่อน ให้ลูกศิษย์คนนี้ไปชี้เสื่อเข้ามาหาครู
ไปชี้เสื่อตัวนั้นเข้ามา จากนั้นแล้วก็ให้ลูก
ศิษย์นี้ไปอยู่นอกๆ โนนไกลๆ แล้วก็ไปขาย
มนต์เรียกเสื่อมา แล้วชี้เสื่อมาหาครู ที่นี้
พอชำนาญแล้วถามลูกศิษย์ว่าแน่ใจแล้ว
ไม่กลัวแล้วก็ปล่อยละ

อิตาคนนี้แกชี้เสื่อ **คนบ้านมาย** นี้
เขาเห็นกันหมดทั้งบ้านปฏิเสธได้ยังไง ที่นี้
จึงรู้ว่าเสื่อสติมันดี รู้กันตามนี้ว่างั้น แกชี้
เสื่อไปนี่ไปตามด่านในดง คนมาทางโน้น
เสื่อมันดีแล้วทางนี้ คนมาไม่ใช่คน
ธรรมดา คนธรรมดาที่เป็นอย่างหนึ่งพูด
กันจ้อแจมา แต่นายพรานมานั้นชื่อนาย
พรานเขาไม่ได้จ้อแจนี่ เขามาจ้อเลยหา
ยึ่ง เนื้อล่าเนื้อ นายพรานก็รู้พอนายพรานมา
ข้างหน้าโน้น ทางนี้เดินแล้ว จะออก จากทาง
พอเห็นท่าไม่ดีก็ปล่อย ปล่อยก็วิ่งเลยเข้าป่า
บ๊ีบ สักเดียวนายพรานก็มา

คือสติมันดีอย่างนั้นนะว่างั้น รู้ได้
เร็วมาก ไฉที่จะไปเจอกันจริงๆ ไม่ได้เจอ
ง่ายๆ แหละ มันดุก็ดุๆ แล้ว พอจวน
เท่าไรมันเดินจะไป พอปล่อยบ๊ีบนี้วิ่งเลย
เข้าป่า สักเดียวนายพรานก็มา บางทีเวลา
นอนกลางคืนเหมือนกับว่าเอาเสื่อเป็น
หมา เจ้าของนอนอยู่กลางคืนพอตื่นขึ้นมา

นี่เสื่อมานอนอยู่ด้วยแล้ว มานอนอยู่กับคน
มันไม่กลัวคนเพราะเป็นครูเขานี้ครูเสื่อ
นี่ละเรียกไสยศาสตร์...

...คนนี้ก็ชี้เสื่อแกง คนนี้ก็เหมือน
กัน ชี้เสื่อ อยู่บ้านแวง บ้านธรรมลี้อยู่
แหละ ผาแดง เขาเรียก **พรานป้อ** คน
เดี่ยวๆ ชี้เสื่อมาเรื่อย คนเจอเรื่อย ครูเขามี
นะ ถ้าผู้ชี้เสื่อไปไม่ให้เจอคน ถ้าเจอคน
เสื่อมันจะตะปบเจ้าของ โสภ ที่เดียว
ตะปบเจ้าของแล้ววิ่งหนีเลย เจ็บ เสื่อมัน
ตะปบเจ็บ เลยต้องไปลับๆ เงียบๆ

พอจะมีคนต้องปล่อยเสื่อไป เสื่อมัน
บอกก่อนแหละ เสื่อสติมันดีมันบอกก่อน
เลย ที่จะไปเจอคนธรรมดาไม่เคยมีแม่
นายพรานก็ตาม เขาไปอย่างด้อมๆ มองๆ
นายพรานเขาไปนี่เขาไปด้อมๆ มองๆ หา
ยิงสัตว์ แม่อย่างนั้นเสื่อมันก็รู้จนได้ หากมัน
ทำทำดินไปเดินมา แสดงว่านี่มีคนมาแล้ว
ข้างหน้า พอปล่อยมันจะวิ่งเข้าป่าบ๊ีบ สัก
เดียวก็เจอคนมา นี่เขาเรียกไสยศาสตร์

เพราะสิ่งเหล่านี้มีอยู่ทั่วโลกดินแดน
ใครเสาะแสวงหาอย่างไรก็เจออย่างนั้น เพราะ
ของมีอยู่ด้วยกัน พวกผีพวกอะไรๆ จิต
วิญญาณอะไรมันเข้าสิง

วิชานี้มีวิญญาณอยู่ในนั้นเป็นหลัก
วิชา อย่างพวกที่เขาทำคนก็เหมือนกันนั้น
แหละ พวกนี้ทางเขมรมีมากนะ เขมรมีมาก
วิชาอย่างนี้พวกไซพวกข่ามีมาก อยู่ฝั่งลาว
ไปทางโน้น

๑ "ธรรมลี" หมายถึง หลวงปู่สี กุศลโร วัดภูผาแดง
อ.หนองบัวซอ จ.อุดรธานี

แต่ก่อนเขาใช้วิชาอันนี้ทำคนให้ตายก็ได้ ทำคนให้รักกันเขาเรียกทำเสน่ห์หอะไรอย่างนั้นก็ได้ ทำคนให้ตายเลยก็ได้ทำได้ทุกแบบวิชาพวกนี้ นี่เขาเรียกไสยศาสตร์ ถ้ามีผู้เรียนผู้รักษาอยู่ สิ่งเหล่านี้ก็มีที่ปรากฏอยู่ ถ้าไม่มีผู้เรียนไม่มีผู้รักษาก็เหมือนไม่มีเพราะใครไม่ได้สัมผัสมัน ถ้ามีวิชา วิชานั้นแหละไปเกี่ยวโยงกันกับสิ่งเหล่านี้มาอยู่กับเจ้าของ...”

พระป่าผจญผีสาว

ท่านเล่าถึงความกล้าหาญของพระป่าองค์หนึ่งให้พระเถรฟัง ดังนี้

“...เขาถือเป็นอย่างยิ่งไม่ว่าภาคไหนในเมืองไทยเราเนี่ย เมื่อคนตายแล้วต้องเกี่ยวกับพระ พูดถึงเรื่องนี้ก็ทำให้ระลึกถึงพระองค์ที่กล้าหาญเต็มที่ ชี้ขลาดเต็มตัวจนจะตาย ท่านไปภาวนาอยู่ในถ้ำ อดอาหาร เทียวไปนั่งอยู่ตามทางเสื่อ ทางอะไรนั้นแหละ น่าเสียดายนะ พระองค์นี้ ถ้าหากว่าจิตใจได้เหนียวรั้งครูอาจารย์ไว้เป็นหลักเป็นเกณฑ์จริงๆ ก็จะไม่เสีย นิสัยไปแล้ว ทราบว่าสึก แต่ผมไม่เห็น ได้ทราบวาสึก

แต่ก่อนแกเคยเป็นนักเลง จิตใจอยู่! เด็ดมาก สมเป็นนักเลง ว่าไป...ไป ว่าอยู่...อยู่ จริงจังมากทีเดียว ตอนแกปฏิบัติตัวเอง แกก็จริงจัง กลัวผีนี้เป็นเบอร์หนึ่งเวลาจะแก แกจนกระทั่งกล้าหาญเบอร์หนึ่งเหมือนกันในตัวเอง ไม่มีสะทกสะท้านเลย

เรื่องผีไปที่ไหนอยู่ได้หมด เพราะการแก้ได้ไม่ใช้มันหายไปเฉยๆ หายด้วยอุบายวิธีแก้ด้วยธรรม มีความรู้แปลกๆ เหมือนกันพระองค์นี้เวลานั่งภาวนา กลางคืน เขาตายในบ้านท่านก็รู้แล้ว

‘เออ ! วันพรุ่งนี้จะมายุ่งเราอีกแล้วนี่คนตายแล้วในบ้าน’

นั่นท่านรู้นะ แล้วก็จริง ๆ แถวนั้นก็ไม่มีพระ สถานที่อยู่ ถ้ากับป่าช้าห่างกันเท่าไร ก็ไกล ตั้งห้าหกก็ไกล ลงไป ชาวก็ไม่ได้กิน แทบล้มแทบตาย เมื่อยล้าก็ต้องได้ไป นี่แหละเรียกว่ามันแยกกันไม่ออกอย่างนี้ คนตายรายใดเป็นรู้ แปลกอยู่นะ พระองค์นี้ท่านบอกนะ มันรู้ และแน่นอนด้วย ถ้าสมมุติว่าเป็นแบบโลกๆ ก็ว่าพันทันได้เลย บ้านนี้เขาตายแล้วคืนนี้เขาจะมานิมนต์เราแล้ว บางทีก็มีเทพ พวกเทพมานะ ท่านก็พูดถึงเรื่องเทพดีเหมือนกัน เทวดาที่อาศัยอยู่ตามถ้ำ ไม่ใช่เป็นรุกขเทวดา รักษาดินว่าจัน อันนี้แกไม่มีเรียนมากนะ มันเป็นขึ้นตามนิสัย

อย่างนี้แหละจิตเมื่อมีความสงบเข้าไปแล้ว ใจเรื่องนิมิตต่างๆ ที่จะมาปรากฏตามจริตนิสัยหรือไม่ปรากฏนั้นก็ เป็นตามจริตนิสัยด้วยกัน ไม่ต้องเรียน อันนี้เป็นขึ้นมาเอง เมื่อเป็นขึ้นมาแล้วนั้นแหละ ต้องเรียนวิธีการปฏิบัติต่อสิ่งนั้นให้ถูกต้อง ไม่อย่างนั้นผิดได้ เพราะอันนี้ไม่ใช่ของดีโดยถ่ายเดียว ถ้าหากเราได้อุบายปฏิบัติกันโดยถูกต้องแล้ว ก็เป็นเครื่องมือได้ดี อันนี้พวกนักปฏิบัติรู้แปลกๆ ต่างๆ

สมัยที่ปฏิบัติอยู่ด้วยกันนี้ที่เคยเล่าสู่กันฟังสนุกสนานดีเหมือนกันที่เราเขียนในหนังสือปฏิบัติพระพุทธรูปธรรมฐานสายท่านอาจารย์มั่นหรืออะไรนั้น มีแต่ความจริงทั้งนั้นนะ เช่น บางองค์อย่างนี้ เขียนเรื่องราวขององค์ไหนออกมา หากแต่เราไม่ระบุเท่านั้นแหละ เอาเรื่องของท่านองค์นั้นๆ ออกมาเลย เป็นความจริงๆ เป็นบางรายก็ไปอยู่ ความรู้เหมือนกัน นี่ก็ค้ำกันไม่ได้ เอา องค์หนึ่งไปอยู่ถ้ำนั้น ...เอาองค์หนึ่งไปอยู่ถ้ำนั้นได้ ๓ คืน เผลอมาแล้ว มาหากัน

‘โอย อยู่ไม่ได้ ไม่ทราบเป็นยังไงมันผีหรืออะไรก็ไม่รู้แหละ ผิกาม มาลาก มันเอาศีรษะห้อยลงเพดานถ้ำนี้ มันหย่อนลงมา’

ต้องขอกัยนะ มันเอานมมาใส่ตัวเรา เอาหัวหย่อนมา...แม่กุศลธรรมอะไร มันก็ไม่ยอมรับว่าฉัน เจริญเมตตามันไม่รับ มันจะรับแต่กามกิเลส อยู่นี้ ๓ คืนไม่ได้หลับได้นอนเลย มันมาแสดงอยู่อย่างนั้นก็เลยลงไป ไปหาเพื่อนอีก ก็เล่าเรื่องให้ฟัง’

“...แม่กุศลธรรมอะไรมันก็ไม่ยอมรับ ว่าฉัน เจริญเมตตามันไม่รับ มันจะรับแต่กามกิเลส...”

‘เอา ถ้างั้นอยู่ถ้ำนี้ผมไปเองนะ’

พระองค์นั้นก็รู้เหมือนกัน มีความรู้ทางนี้เหมือนกัน ไปอยู่ถ้ำนั้นก็เหมือนกันได้ ๒ คืน เผลอมาแล้ว

‘โอย ! จริงๆ เอ้ มันเทวดาอะไร? พวกนี้มันผีอะไร? ทำไมมันกรรมหนักกรรมหนาเอานักหนานะ ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น มีแต่จะเอาทำเดี่ยว เรื่องกิเลสกับเรื่องกาม กามราคะ ทำอะไรก็ไม่ยอมรับ เรียกว่าพวกนี้พวกหนาแบบบอกบุญไม่รับ’

ไม่ค้ำกันนะ รู้จริงๆ ทำแบบเดียวกันแหละว่าฉัน ที่แรกองค์นี้เล่าให้ฟังก่อน

‘เอา ผมลองดูหน่อย มันเป็นอย่างงี้’

เป็นที่รู้กัน พอไปเข้าก็ โอย ยอมรับอย่างนั้นละถ้ามันเห็นเหมือนกันรู้เหมือนกันค้ำกันได้ยังไง เพราะเรื่องเหล่านี้ไม่ได้เป็นสัญญาอารมณื ปุ๊บปั๊บท่านเคยรู้เคยเห็นมาแล้ว เคยเป็นมาแล้วนี่เข้าใจแล้ว เข้าใจวิธีปฏิบัติ

สัญญาอารมณืไปหลอกเจ้าของก็มี เช่น บอกไปอย่างนั้น แล้วไปเป็นสัญญาอารมณืขึ้นมาก็มี แต่นี่เป็นผู้มีพื้นเพทางนี้อยู่แล้วด้วยกัน เข้าใจด้วยกัน

เคยพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องภูตผี
ปีศาจอะไรต่ออะไรให้กันฟังจนเคยชิน หรือ
เป็นที่แน่ใจต่อกันและกันแล้ว เหมือนอย่าง
ว่า

‘มีอะไรอยู่นั้นนะผมถึงได้มาที่นี่’

‘เอาเถอะท่านไปดุซี’

‘โอ้ ไซ’ แน่ะ ตาเรามีเราก็มองเห็น
‘อ้อ ไซ’ แน่ะเป็นอย่างนั้นจะว่าไง หูเรามี
ก็ได้ยิน ภายในมันก็เป็นเหมือนกัน...”

พญานาค

ท่านอาจารย์สิงห์ทองเป็นลูกศิษย์
ของท่านอาจารย์มั่น ต่อมาจึงได้มาอยู่ศึกษา
อบรมกับหลวงตา ท่านมีนิสัยกล้าหาญไม่
กลัวอะไรง่าย ๆ แต่คราวนี้ท่านไปพบ
เหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัวอย่างหนึ่งเข้า
ท่านจึงบอกทำพวกที่ไม่เชื่อว่าผีมีจริงให้ไป
ลองพิสูจน์ดู หลวงตาเล่าเรื่องนี้ไว้ว่า

“...แล้ว ท่านสิงห์ทอง ยังอยากจะ
ให้พวกนักวิทยาศาสตร์เก่ง ๆ ว่าไม่มีผีไม่มี
อะไรให้ไปอยู่ภูเขาลูกนั้น ภูเขาลูกนั้นเราก็
เดินผ่านไปผ่านมาอยู่ มันเป็นที่เขา
ข้างบนมีถ้ำอยู่ ๒ ถ้ำ มีหลวงตาองค์หนึ่ง
อยู่ทางนั้นถ้ำหนึ่ง แล้วเป็นชอกเขาลงมา
น้ำไหลลงมาตรงนี้แล้วมีอีกถ้ำหนึ่ง ครั้น
เวลาที่มีพระมาใหม่มาเยี่ยมมาพักอยู่ถ้ำนี้
ผีนั้นก็ลงมาจากโน้นนะ จากภูเขา

บนหลังเขานั้นมีแอ่งน้ำอยู่ ไหลอยู่
ทั้งแล่งทั้งฝนหากไม่มากนะ หากไหลอยู่...
ทั้งแล่งทั้งฝน เขาเขียนประกาศติดไว้ว่าไม่

ให้ผู้หญิงลงอาบนํ้า นั้น ถ้าผู้หญิงลงอาบ
นํ้า นั้นจะ همینคลุ้งไปหมดเลย เขาห้ามเขา
เขียนประกาศติดเอาไว้ ถ้าต้องการก็ให้ตัก
เอามาดื่มมากินมาอาบ ห้ามไม่ให้ลงไป
อาบ นั้นละเป็นความจริงถึงขนาดนั้นละ
นํ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้าผู้หญิงลงไปอาบ
นํ้า นั้น همینคลุ้งไปหมดเลย

มีพญานาคอยู่ที่นั่น... หลวงตาองค์
นั้นท่านอยู่นั้นเป็นประจำ ท่านชินกับสัตว์
ตัวนี้พอแล้ว มันลงมาจากภูเขาเหมือนกับ
เราลากต้นตาลทั้งต้น เอาต้นตาลทั้งต้น
ลากลงมาเสียดๆ ลงมา มันค่อยลงนะ
ซ้ๆ ลงมาชอกเขานี้ หลวงตาองค์นั้นอยู่
ทางด้านนั้น ท่านอยู่ถ้ำนั้นเป็นประจำ แล้ว
ถ้ำนี้คนมาพักบ่อยๆ พระนะ

ถ้าใครมาพัก พระมาใหม่ไม่ว่า
พระองค์ไหนมาจากไหนก็ตามเถอะ ตัวนี้

เขาจะลงมาถามข่าว ที่นี้หลวงตากก็เลยตั้ง
บอกไว้ กลัวว่าพระจะกลัว คือกลัวว่าท่าน
สิ่งทองจะกลัว ท่านสิ่งทองเป็นพระขี้
ตื้อ นิสัยกล้าหาญขี้ตื้อ จึงได้หมอบกราบกับ
ผีนั้นละซี พุดทำทายเป็นเหยวนะ ใครเก่ง
ว่าผีไม่มีแล้วให้มาตรงนี้ถ้าไม่ยอมแผ่น
กลางคืน ที่นี้พอมาถึง ผู้เฒ่าก็บอก

‘คุณหลานเอ๊ย พี่น้องจะลงมาเยี่ยม
นะตอนค่ำวันนี้ เพราะคุณหลานมาใหม่
เป็นพระอาคันตุกะ เป็นแขกมาเยี่ยม แล้ว
ไอ้ตัวอยู่ข้างบนเขามันจะลงมาถามข่าว
ถามครว ไม่ต้องกลัวนะ เขาจะลงมา
ธรรมดา’

แต่เวลาเขาลงมาก็เหมือนลากต้น
ตาลทั้งต้น ลากลงมาซ่าๆ เวลาเขาขึ้นก็
ซ่าๆ ลงไปตื่นเขาแล้วหายเงียบนะ พอไป
แค่นั้นเงียบ เวลาขึ้นมาก็ซ่าๆ เวลาขึ้นมา
ไม่ทำก็มี แล้วแต่เขาจะทำ เขาจะทำแบบ
ไหน เขาทำได้’

พอดีท่านสิ่งทองมาเหนื่อยๆ เดิน
ทางมาไม่มีรถยนต์ พอมาถึงที่นั้นก็เข้าพัก
ผู้เฒ่าก็สั่งเสียไว้เรียบร้อยกลัวผีนั้นละ
ทางนี้เข้าใจแล้วก็นอนประมาณ ๓ ชม

คนจะตายเดินทางทั้งวันเหนื่อย
มากเลยนอนเสียก่อน ถึงจะลุกขึ้นเดิน
จงกรม พอนอนหลับไปเสียงฮ้อๆ อยู่หัว
เตียง งูเหมือนงูใหญ่เราเ็นขนาดเท่าต้นเสา
นี้แหละ เสียงมันฮ้อๆ อยู่บนหัวเรา
นี้แหละ ท่านสิ่งทองนั้นก็เรียก

‘หลวงพ่อก’

‘แม่นหยัง’

‘มันเสียงงูใหญ่มาอยู่ที่นี่แล้ว’
‘มันบ่แม่น เสียงที่บอกนั้นละอย่าไป
กลัว’

‘บอกแล้วยังไงมันจะจับผมอยู่เดี๋ยวนี’
เสียงดังฮ้อๆ นะซี ‘มันจะจับผมอยู่เดี๋ยวนี
มันจะกลืนผม’

‘ไม่กลืนไม่ต้องกลัว มันเคยอย่างนั้น
ละ จะเป็นไรไป เชื้อหลวงพ่อเถอะ เพราะ
หลวงพ่อเคยอยู่นั้นมานานแล้วนี่นะ’

‘จะเชื่อได้ยังไงมันจะกินคนนี่’
เลยเรียกให้พระมาด้วยองค์หนึ่ง
นอนอยู่ทางโน้น ถ้ามันยาวนอนอยู่ทาง
โน้น เรียกพระองค์นั้นให้จุดไฟใส่โคมมา
แขวนมา แล้วเอาไม้ยาวๆ มา จะหิวมานี้
ไม่ได้เดี๋ยวจะมาเหยียบงูเอาไม้ยาวๆ แล้ว
เอาโคมไฟหยอมมาถือมายาวๆ คนไปเรื่อย
ฉายไปเรื่อย พอคนมาถึงเตียง มันก็หาย
เสียเงียบเลยเสียงฮ้อๆ ไม่ได้ยินอะไร หาย
เงียบ คนจึงกลับไป พอกลับไปสักเดี๋ยวจน
มีเสียงขึ้นอีกแล้ว

‘...มาอีกแล้ว...’

คนนั้นเลยจุดไฟมาทางทั้งคืน จุด
ไฟมาแบบนี้ละ กลัวจะมาโดนงูเข้า
เพราะเสียงใหญ่เสียงโตมากนี่นะ พอมาก็
ไม่เห็นมีอะไร อยู่ได้คืนเดียวเท่านั้นละ
ท่านสิ่งทอง ‘ทำไมละ?’

‘กลัวละซี ยอมรับว่ากลัว กลัวจริงๆ
โห เหมือนมันจะกลืนเราทั้งคนนี่นะ ตัวมัน
จะขนาดเท่าลำตาล’

งูตัวนี้ “พญานาค” พอตื่นขึ้นมาไป
ลาหลวงตา ‘ว่าอย่างไรละลูก?’

‘โอย กลัวงูอยู่ไม่ได้แล้ว’

‘ไปกลัวมันทำไม? หลวงพ่ออยู่นี้มานานแสนนานรู้เรื่องของมันหมด ไม่มีอะไรแหละ อย่าไปกลัวเลย’

‘โอย กลัวๆ ถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว’

ใครเก่งกว่าผีไม่มีให้มา ถ้าไม่อยากจะเผลกกลางคืน เอาจริงๆ นี่ นั่นละ เสียงมันเป็นอย่างนั้นเวลามันแสดง...พญานาคมาเล่าให้อาจารย์หม่อวอยฟัง โอย ตั้งใจฟังสนใจฟังอยากจะไปด้วยนะ อยากจะไปดูสภาพเป็นยังไง อยากไปดูเป็นกำลัง แต่ไม่มีเวลาพอที่จะไปดูได้ ไปดูถึงที่เลย ไปดูเหตุการณ์จริงๆ เป็นยังไง ไปดูก็เห็นจริงๆ นั่นแล้ว เพราะเป็นอย่างนั้นมาเป็นประจำว่าขอแต่แขกคนมาที่นั่น พอตกกลางคืนเขาจะลงมา เขาก็ไม่ทำอะไรละ ลงมาถามข่าวธรรมดา

แต่เสียงมัน...ทำได้แปลกๆ นะแบบงูก็ได้ แบบเสือก็ได้ แบบไหนได้หมดไม่ใช่มีแบบเดียว ที่มันน่ากลัวคือมันหลายแบบนี้เอง บางทีเหมือนเสือ เหอๆ ไกลๆ ข้างถ้า เสือมายังไงอีกละ มันไม่ใช่เสือ อันนั้นละ ว่าอันนั้นก็เข้าใจกัน

อาจารย์หม่อวอยอยากไปเป็นกำลัง ไซ้ชักท่านสิงห์ทองใหญ่เลยทียวนะ ท่านสิงห์ทองเล่าให้ฟัง ที่นี้ท่านสิงห์ทองก็เป็นพระกล้าหาญด้วยไม่ใช่เป็นพระออกแอดพระโกโรโกโสนะ ท่านพูดมันน่าฟัง เราเองก็เชื่อเพราะเราเชื่ออยู่ก่อนนั้นแล้วเรื่องเหล่านี้

๑ ศ.นพ.อวย เกตุสิงห์ อาจารย์แพทย์ศิริราช

‘โห มันน่ากลัวจริงๆ นะ’ ท่านว่า ‘ตัวมันขนาดเท่าลำตาลแล้วมันขู่มากๆ อยู่บนหัวเราใกล้ๆ ผ่ามือเดียวเท่านั้น มันเหมือนจะกลืนเอาเลย เสียงฮ้อๆ แต่มองหาตัวไม่เห็น ครั้นเวลาจุดไฟมาหาไม่เห็น ไปไหนก็ไม่รู้ พอดับไฟสักเดียวขึ้นอีกแล้ว’

เขาเรียกภูทอก เราเคยผ่านไปผ่านมา เราเที่ยวกรรมฐานแต่ไม่เคยขึ้นพักถ้าที่ว่า....”

เลือกกลัวหลวงปู่ดี

หลวงปู่ดี อจลธัมโม เป็นลูกศิษย์ท่านอาจารย์มั่นองค์หนึ่ง มีจิตใจกล้าหาญชาญชัยมาก ท่านมีอายุพรรษามากกว่าหลวงตา ในเรื่องที่ว่าเสือเกรงกลัวท่านนั้น หลวงตาเล่าถึงที่มาดังนี้

“...อย่างหลวงปู่ดี ดังที่ผู้เฒ่าเล่าให้ฟัง คือคาถาของผู้เฒ่าเป็นคาถาที่ทำให้เสือใจอ่อน กลัว ใจไม่มีกำลังจะต่อสู้คาถามันครอบเอา อำนาจของคาถาครอบเอาไว้ เสือใจอ่อนลงไปเลย ทำอะไรไม่ได้ ท่านมีคาถาชูเสือ เป็นครูเสือก็ได้ ชูเสือก็ได้... หากครูแบบหนึ่งเป็นครูแบบพระ ไม่ได้ชี้เสือ

หลวงปู่ดี บ้านข่า สามฝั่ง เราเคยไปพักอยู่เหมือนกัน แต่ก่อนไปภาวนา เสือชุมมากแถวนั้น หลวงปู่ดีท่านมีคาถาเป็นครูเสือ ไปอยู่ไหนเสือมักมานอนเฝ้าอยู่รอบๆ ข้างๆ ที่พักท่าน ท่านไปอยู่แม่ฮ่อง

หลวงปู่ตื้อ อจลธัมโม

สอนไปอยู่ในป่า เสือก็มาอยู่ด้วย เสือโคร่ง
ใหญ่ นะมันมาแอบอยู่ด้วย

ผู้เฒ่าไม่ได้สนใจกลัวมันแหละ
เพราะเป็นครูมัน คนอื่นนั่นซิ พระไปอยู่
ด้วย พอดึกกลางคืนพระปวดเบาจะออกมา
เบา ออกมาเสือมันนอนอยู่ข้างๆ เสือฮ่าๆ
ไล่ เสียงร้องจ้าวิ่ง

‘มันไม่มีอะไร มันจะเป็นอะไร มันไม่
เป็นไรแหละ’ หลวงปู่ตื้อบอก ‘ไม่เป็นไร
มันตื่นบางทีมันอาจตกตายเฉยๆ ก็ได้’

ท่านว่าอย่างนั้น มันโสกๆ ไล่ท่าน
พระก็โดดเข้ากุฏิ กุฏิพังกระมัง พระองค์
นั้นมาอยู่ได้คืนเดียววันหลังฝนเลย กลัว
เสือ ‘โอย อยู่ไม่ได้แล้ว’

‘ไม่เป็นไรแหละ อยู่จะเป็นไรไป มัน
ก็อยู่กับคน ดีแล้วนี่’ ท่านว่างั้นนะ

มันอยู่แอบๆ อยู่นี้ไม่ออกมาหาคน
แหละ บางทีก็เห็นตัว บางทีไม่เห็น มันอยู่ใน
ป่า คนอยู่อย่างนี้ แต่ถ้ามีคนแปลกหน้า

มา มันคำรามนะท่านว่า ให้มันทำมันไม่ทำ
แหละ เพราะมันเป็นหมาของพระว่างั้น
เถอะ รักษาเจ้าของ ใครมาแปลกๆ หน้านี้
ไม่ได้ มันขู่คำราม ว่างั้น

‘...อย่าไปขู่เขาอะ...’

พอท่านว่าอย่างงั้น มันก็เงียบเลย เวลา
ท่านไปไหนมาไหน เสือมักจะตามไป
รักษาท่าน รักษาเงียบๆ นะ มันอยู่ในป่า
แหละ เสือ ท่านไปพักภาวนานี้ เสือมักจะ
มาอยู่ข้างๆ ถ้ามีคนแปลกหน้ามาเราถึง
จะรู้ว่า มีเสือนะ ถ้าไม่มีคนแปลกหน้ามา
ก็เหมือนไม่มีเสือ มันไม่แสดงตัว มันอยู่
รอบๆ ข้างๆ ถ้ามีคนแปลกหน้ามา พระ
แปลกหน้ามา มันคำรามไล่ บางทีขู่
คำรามเฮ้อๆ ไล่ พระเลยตกใจร้อง ‘เสือกๆ’

หลวงปู่ตื้อบอกไปว่า

‘โอยไม่เป็นไรแหละ มันรักษาพระ
มันอยู่นี้เป็นประจำ ไม่เป็นไรไม่ต้อง
กลัวมัน’

นี่หลวงปู่ตื้อเป็นอย่างนั้นนะ ท่านว่า
ข้ามไปเที่ยวตั้ง ๕ อำเภอ มันยังตามไปนะ
เสือตัวนี้ อันนี้เรายังไม่เล่าให้ฟังถึงเรื่อง
เจ้าคณะอำเภอเขาจะมาขับไล่ท่าน อันนี้
ขบขันดีนะ

ตอนกลางคืน แต่ก่อนไม่มีไฟฟ้า มี
แต่ตะเกียงเจ้าพายุ เจ้าคณะอำเภอเห็น
ท่านไปอยู่ในป่าจะมาขับไล่ท่าน จุด
ตะเกียงเจ้าพายุหิ้วมากลางคืน จะมาขับ
ไล่ท่าน พอมาถึงวัด เสือตัวนั้นออกมา
คำรามใหญ่เลย เฮ้อๆ ทางนี้เปิดเลย
ตะเกียงเจ้าพายุคงจะตกฟากแม่น้ำโขงไป

ใหญ่เลย

ตกลงเสียข้อเสียก่อน พระนั้นยังไม่
ได้มาขับหลวงปู่ดีแหละ ถูกเสียข้อเสีย
ก่อนแล้ว เฒ่าใหญ่เลย ไปใหญ่เลย แดกทั้ง
ญาติทั้งโยมทั้งพระแตกไปด้วยกัน ฮือๆ
เลย เสียมันคำรามใส่ มันยังไม่ทำอะไร
แหละ มันก็เหมือนกับหมามีเจ้าของ
ก็คาถาท่านครอบไว้มันกลัวใจมันลง มัน
ไม่ถือเป็นข้าศึก ถือเป็นเหมือนเจ้าของ...”

เงรระลึกชาติ

“...ท่านกล่าวไว้ในมหาวิบาก นรก
มีถึง ๒๕ หลุม ตั้งแต่ใหญ่ๆ ขึ้นมาเรื่อยๆ
นี่นรกเมืองผีมีถึง ๒๕ หลุม แล้วจากนั้นก็
มาปลีกย่อย ถ้าไปลงนรกอเวจีแล้วก็กับที่
กลับก็ไม่ได้พ้นแหละ จมอยู่นั้น ถึงจะเป็น
กฏอนิจจก็กับที่กลับถึงจะเปลี่ยนมา

กรรมของสัตว์ ประเภทนี้พวกฆ่าพ่อ
ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำลายพระพุทธ
เจ้า ยุยงให้สงฆ์แตกจากกัน ๕ ประการ
ท่านเรียกอนันตริยกรรม แปลว่ากรรมนี้
หนักมาก แล้วพวกนี้แหละพวกลงไปนั้น
นี่มีนิทานสดๆ ร้อนๆ อันหนึ่งที่จะนำมา
พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เราเป็นคนซัก
ด้วยปากของเราเองอันนี้ คือเอากันต่อ
หน้าเลย ซักเลย

มีเงรองค์หนึ่ง อยู่บ้านน้ำก่ำ อำเภอบาง
พระธาตุพนม จังหวัดนครพนม เงรนี้ระลึก
ชาติได้ ระลึกชาติถอยหลังได้ ชาติเจ้าของ
นั่นเอง แต่ก่อนเขาชื่อว่าบัวเหมือนกับชื่อ

หลวงตาบัวนี่แหละ เขาอยู่บ้านโคกเกาะชื่อ
เขาพูดถูกหมดนะ เหตุที่จะมีการยืนยัน
รับรองกันคืออาจารย์ของเขาเอง เราพบกับ
เงรนี้แล้วก็ไปพบกับอาจารย์ ชื่ออาจารย์
ทอง อาจารย์ของพระบัวนี่

พระบัวนี่เป็นหนุ่มแล้วไปพึ่งเทศน์
แล้วเกิดความเลื่อมใส ท่านอาจารย์ทอง
ท่านไปทางเมืองอุบล ไปโน้น แนะนำสั่ง
สอนประชาชนเขาเกิดความเคารพเลื่อมใส
นายบัวนี่ก็มาขอบวชกับท่าน บวชแล้วก็ติด
สอยห้อยตามท่านมา มาอยู่บ้านสามผง
พอดีมาเป็นไข้ป่าที่สามผงตาย ปีนั้นพระ
ตาย ๓ องค์ นี่ท่านอาจารย์ทองท่านเล่าเอง
ปีที่ตาย ๓ องค์นี่นะ แต่พระบัวนั้นบอกแต่
ว่ามาตายที่บ้านสามผงเท่านั้น ไม่ได้บอก
ว่าตายที่นั่นองค์ท่านนี่องค์

พอดีตายแล้ว นี่เราสรุปเอาเลย
แบกกลดสะพายบาตรดูเขาเผาศพเรา
คนทั้งหลายเต็มอยู่มาเผาศพ ก็ยืนดูศพ
อยู่ สะพายบาตรแบกกลดอยู่ดูเขาเผาศพ
เขาไม่สนใจกับเราเลยคนเป็นร้อยๆ เต็ม
อยู่นั้น เขาไม่สนใจกับเราสักคนเดียวเลย
เราก็ไปยืนดูศพของเรา

พอเสร็จแล้วก็ออกไปทางด้าน
ตะวันออก ศพเราก็ถูกเผาเป็นเถ่าเป็น
ถ่านขนาดนี้แล้วจะหวังเอาอะไรอีก เราไป
แล้วไม่หวังใยแล้ว แล้วก็ไป พอไปก็ไปถึง
ศาลาใหญ่หลังหนึ่ง ศาลานั้นใหญ่มากที่
เดียว นี่เป็นเงรนี้เล่าให้ฟังนะ

เหตุที่จะได้ซักถามเงรนี้เพราะมี
พระมาเล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องเงรนี้ระลึก

“...รททพิพย์ รททพิพย์
พูดอะไรพูดไม่ได้
แต่มันประจักษ์กับตา
... เป็นสิ่งงามอร่ามตา
อะไรนี้ เราพูดไม่ถูก...”

ชาติได้ แล้วพอดีมางานศพหลวงปู่มันเรานี้
ณครั้งนี้จะมา เราก็นัดกับพระไว้ว่าถ้าณ
นั้นมาให้มาหาเรา พอดีณนั้นมาก็ให้มา
หาจริงๆ แต่ส่วนมากแกไม่ยอมเล่าเรื่อง
ระลึกชาติได้

‘เล่าที่ไรเป็นไขทุกที’ ว่าอย่างนั้น
‘เข็ด พอเล่าเรื่องชาติหลังย้อนหลังแล้วไข
ทุกทีไม่เคยพลาด’

‘เอ้า คราวนี้ไม่ให้ไข’ เราก็ว่าอย่าง
นั้นแหละ ‘เอ้า เล่ามาให้หมดนะคราวนี้ไม่
ให้ไข มาเล่ากับเรานี้ไม่ให้ไข’ ก็ไม่ไขจริง
นะ แปลกอยู่นะ มีหนเดียวรายเดียนี่ไม่
ไข พอมาซักถามกันถึงเรื่องตายแล้วไป
ที่วານี้ ไปศาลาใหญ่หลังหนึ่ง

ศาลาหลังนั้นเจ้าหน้าที่ พวก
ยมบาลอะไรเหล่านี้เต็มอยู่นั้น สมุดบัญชี
มีเป็นสองกอง กองใหญ่เบ้อเรอเทียวก
กองหนึ่งเล็ก แล้วกองใหญ่นั้นสำหรับ
บัญชีคนทำชั่ว กองเล็กนี้สำหรับบัญชีคน
ทำดี พระองค์นั้นก็สัพพยาบาตรแล้วไปยืน
แล้วพวกนักโทษพูดง่ายๆ นักโทษทำ

กรรมหนักทำกรรมเบา กรรมอะไรก็ตามเขา
แยกไว้เป็นประเภทๆ เต็มศาลา

ที่นี่เขาเรียกชื่อ พอเรียกชื่อนาย
นั้นๆ พอเรียกชื่อปั๊บต้องมาถึงปั๊บเลย
อำนาจแห่งกรรมมันบีบบังคับขนาดนั้น
จะอืดอาดไม่ได้ พอเรียกชื่อปั๊บจะมาปั๊บๆ
เลย มีก็คนโทษประเภทนี้ มีหัวหน้า ๒
คนเท่านั้นแหละ หัวหน้าน่ากลัวมาก คน
หนึ่งนำหน้าคนหนึ่งตามหลัง พอเรียกชื่อ
เสร็จแล้วไต่ลง พวกนี้ไปแล้วเรียกพวกนั้น
มาอีกเป็นคณะๆ จนกระทั่งหมด นี่พูดสรุป
เอาให้พอดีกับเวลา

พอหมดแล้วก็ยังเหลือแต่ยายคน
หนึ่งนั่งอยู่นั้น ยายคนนั้นเป็นคนเหมือน
คนวัดเรานี้แหละ เหมือนคนแต่งตัวไปวัด
เรานี้ไปถือศีลถือธรรม มีผ้าเชียงบ่าถุงผ้า
ขึ้นเราธรรมดาไปวัดนี้ แกนั่งอยู่ทางโนน
เขาเรียกคุณแม่นะ สำหรับยายคนนี้เขา
เรียกคุณแม่ นอกนั้นเขาเรียกนายนั้นนาย
นี้ๆ ลงเลยๆ นี่เขาเรียกคุณแม่

พอพวกสัตว์นรกไปหมดแล้วเขา

เรียกเชิญคุณแม่มาที่นี่ ถ้าคุณแม่อยากไป
สวรรค์ให้ลงที่นั่นเลย คุณแม่จะไปสวรรค์ชั้น
ไหนก็ได้ให้ลงไปนี่ แล้วรถเขาจะมารถ
ทิพย์จะมา ลงไปสระน้ำนั่นแล้วก็ไปเปลี่ยน
ผ้านี้ออก ลงจากสระนี้แล้วก็เดินบุงน้ำไป

รถจะมาทางฟากสระทางนั้นแล้วก็
ขึ้นรถ ประดับตกแต่งใหม่หมด เครื่อง
ประดับประดาตกแต่งเขาจัดเอามาพร้อม
รถเลย พอไปแล้วลงน้ำนี่บั้งก็ขึ้น เขาก็
เชิญเลยจูงขึ้น แต่งตัวเรียบร้อยแล้วก็เหาะ
บั้งขึ้นเหมือนสำลี...รถทิพย์ รถทิพย์พูด
อะไรพูดไม่ได้แต่มันประจักษ์กับตาอยู่ว่า
งั้น

เป็นสิ่งงามอร่ามตาอะไรนี้เราพูดไม่
ถูก...รถทิพย์ แต่ก็ไม่ได้ถามว่ารถทิพย์นี้มา
จากชั้นไหนจะไปชั้นไหน เป็นแต่เพียงว่า
ผู้หญิงคนนี้จะไปสวรรค์ พอเสร็จเรียบร้อย
แล้วก็ยังเหลือแต่พระองค์เดียวยืนอยู่นั้น
คือพระบัวที่ตายไปนั่นแล

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นเขาก็ไม่ได้มา
สนใจกับเราแหละ พอเขาส่งยายคนนั้น
เสร็จแล้วเขาก็ทำงานของเขาอยู่บนโต๊ะ

‘แล้วอาตมาเล่าจะให้ไปไหน? ไม่
เห็นเรียกอาตมา’

‘โห ท่านนะถ้าตั้งใจจะไปเกิดเมือง
มนุษย์ก็ให้กลับหลัง ย้อนหลังนี้ไป ถ้าจะ
ไปสวรรค์ก็ให้ลงไปนี่ ท่านไปได้ทั้งไป
สวรรค์ทั้งไปเมืองมนุษย์ ถ้าท่านจะไป
สวรรค์ก็ให้ลงนี้ เหมือนกับยายคนนั้นลง
แล้วรถทิพย์จะมาเอง’

‘อาตมาไม่ไปแหละอาตมาหิวน้ำ
จะไปหาฉันท้ำก่อน’

ลงจากนั้นก็ลงไปจนถึงบ้านน้ำกำ
นี่แหละบ้านเขาอยู่ริมทุ่งนา เขามาตักน้ำ
ก็ไปขอบิณฑบาตฉันท้ำกับเขา เขาบอกว่า
ให้ไปบ้านหลังนี้นะ เขาจะตักน้ำแล้วให้ไป
ที่นั่น ไปรออยู่บ้านหลังนั้น เขาชี้บอกเห็น
บ้านชัดๆ อยู่บ้านหลังนั้น บ้านหลังจะเกิด
เข้าใจหรือเปล่า พอไปที่นั่นรู้สึกเคลิ้มๆ
จะหลับ เหนื่อยเพลียมาก เคลิ้มๆ แล้ว
หลับไปเลย เลยยังไม่ทันได้ฉันท้ำ

พอตื่นขึ้นมาที่ไหนได้เกิดแล้ว นั่น
ละที่นี่แกระลึกชาติของแกได้ตลอดนะ
ระลึกชาติย้อนหลังๆ ได้ตลอดเลย นี่เวลา
เราซักถาม ที่นี้พอดีอาจารย์ทองของเธอ
มา เราก็กราบเรียนถามเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง
แล้ว โห ท่านตกตะลึงนะ ท่านตกใจ

‘ใช่แล้วนี่พระบัว’

ท่านก็อธิบายให้ฟังตลอดหมดเลย ไปสามวงไปตายด้วยกัน ๓ องค์อะไรๆ พระองค์นี้ชื่อบัว โล่ผีเก่งนะพระองค์นี้แต่ไม่เห็นโล่ผีเจ้าของได้ ท่านพูดเราก็ยังไม่ลืม นี่พูดถึงเรื่องระลึกชาติได้

คำว่าระลึกชาติได้นี้กับพระพุทธเจ้าระลึกชาติได้มันต่างกันนะ พวกนี้สลับสไลพวกนี้ตาย การระลึกนั้นระลึกนี้รู้มันรู้ มันอาจเคลื่อนคลาดเพราะคนกระเสือกกระสน กระวนกระวาย ไม่ได้เหมือนพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าที่ระลึกชาติย้อนหลัง เช่น ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้

เฉพาะชาติของพระองค์นี้มีที่ภพภิกษิตาทิทรงทราบได้ตลอดทั่วถึง ตลอดถึงภพชาติของสัตว์ทั้งหลายรู้ได้หมดด้วยพระญาณหยั่งทราบ ไม่ได้ด้วยการสลับสไลเหมือนอย่างโลกทั้งหลายเขาเป็นกัน คนนั้นตายฟื้นกลับคืนมาแล้วระลึกชาติได้ อย่างนั้นอย่างนี้แล้วมาฮือกันเป็นบ้าไป

พระพุทธเจ้าตรัสรู้พระญาณหยั่งทราบ ประกาศธรรมสอนโลกมานี้ก็ปีแล้วไม่เห็นตื่นกันบ้าง มันเป็นบ้าหรือยังงั้น มนุษย์เรานี้มันอยากว่าอย่างงั้นนะ เราไปตื่นกับเรื่องแบบบ้าอย่างงั้น พวกคนสลับสไลตายฟื้นกลับคืนมาแล้วมาระลึกชาติได้ แล้วตื่นกันฮือฮาๆ

พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นคนสลับสไล ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นอรุณเป็นธรรมเป็นศาสดาเอกของโลก รู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งทั้งหลาย ประกาศธรรมสอนไว้ทำไมถึงไม่ตื่นกัน

บ้าง ให้ตื่นนะไม่ตื่นไม่ได้นะ จมจริงๆ นะ ฟังซิว่านรกเดือดพล่านๆ ไม่มีวันมีคืนมีปี มีเดือนมีอย่างนั้นตลอดเวลา พวกสัตว์นรกนี้ก็แน่นอัดๆ เพราะสัตว์ทั้งหลายทำแต่กรรมชั่วนั้นซิ ทางสวรรค์นี้เบาบาง ทางนรกนี้แน่นหนามันคงมากทีเดียวตั้งแต่เรื่องกรรมของสัตว์ๆ นี่ละให้จำให้ดีให้สตร้อนๆ ...”

เทวดาคุ่มครอง

“...เรื่องเทวดาบุตรเทวดา เลยพูดให้ฟัง พระผู้ท่านเชี่ยวชาญท่านชำนาญในสมัยปัจจุบันนี้เองยังมีอยู่แต่เหมือนท่านไม่รู้ พระท่านรู้เหมือนไม่รู้ ไม่เหมือนสมราวาสไม่เหมือนคนทั้งหลาย พระท่านรู้ก็เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น ธรรมดาธรรมดา อันใดจะเป็นประโยชน์แก่ใครก็หยิบออกมาพูดๆ เมื่อวานนี้พูดเกี่ยวกับเรื่องเทวดาว่า

พระท่านอดข้าวภาวนา อดไปหลายวัน เทวดากลับท่านหิวกลับท่านตาย เทวดาองค์นั้นเคยเป็นแม่ของพระองค์นั้น นั้นท่านรู้ขนาดนั้นนะ มาขออุปถัมภ์อุปฐาก มองเห็นกันเดินไปเดินมา เห็นอยู่ อากัปกริยาแสดงอะไรเห็นอยู่เหมือนคนเห็นอยู่ชัดๆ ในเวลาเงิบๆ นั้น

ทางพระก็ตกใจซี ตาลืมมอยู่ก็เห็นอยู่ หลับตาก็เห็นลืมตาก็เห็น เห็นอยู่อย่างนั้นชัดๆ เหมือนคนธรรมดา จึงพูดไปว่า

‘โอย อย่างนี้ไม่ได้นะเดี๋ยวเขาใจมตี

“...บางทีก็รู้ขึ้นภายใน
ตัวเอง บางทีเทวดามา
บอกว่า...คนตายแล้ว...”

พระแผลกนะ’ เทวดาว่า ‘โถมตียังไง’

‘ก็มองเห็นกันอยู่ที่นี่ ผู้หญิงกับพระอยู่
ด้วยกันได้ยังไง เทวดาก็เป็นผู้หญิง หลัก
ธรรมหลักวินัยมีอยู่มีไซ้หรือ’

‘โอ๊ย ก็ทำให้เห็นแต่ท่านเท่านั้น
แหละคนอื่นมีที่หมิ่นก็แสนคนก็ไม่เห็น ให้
เห็นเฉพาะท่านเท่านั้น นอกนั้นไม่ให้เห็น’

เอาอาหารทิพย์มาให้ดื่ม พุดกันด้วย
ภาษาใจไม่ได้พุดกันอย่างภาษาเรานะ เอา
อาหารทิพย์มาให้กิน พระท่านบอกว่า

‘กินไม่ได้ เวลานี้ไม่กินข้าว อด
อาหารภาวนา’

บางทีก็นำอาหารทิพย์มาหากลาง
คืน นี่เวลานี้กลางคืนไม่กินก็อ้างไปเสีย
แล้วเวลากลางวันก็ว่าเวลานี้อุดอาหารก็
พลิกไปเสีย เทวดากลับทุกข์ยากลำบาก
กลายเป็นกลัวตาย

‘ถ้าอย่างนั้นแม่จะเอาข้าวมา เอา
ข้าวทิพย์แหละมาทามาถูตามร่างกายให้
ซึมเข้าไป ให้ข้าวซึมเข้าไป’

‘ไม่เอาถ้ากลัวตายไม่ต้องอด’ พระ
ท่านก็แก้ของท่านไปอย่างนั้น

กลางวิากลางวันก็มารออยู่ที่สูงๆ บน
ถ้ำ รักษาความปลอดภัยให้ลูก ลูกอยู่คนเดียว
มารักษาความปลอดภัยให้ ไม่ให้อะไรมาที่นี่ ถ้า
เทวดาว่าไม่ให้มา สัตว์เสือข้างก็มาไม่ได้
ไม่ว่าข้างว่าเสือว่าอะไร เทวดาไม่ให้เข้ามา
ในบริเวณนี้ พวกสัตว์พวกเปรต พวกผีอะไรไม่ให้
เข้ามา เทวดารักษาอยู่ นี่อย่างนี้ก็มี พังเอา
แต่พวกเทวดานี้ร่างกายเหมือนสำลีนะ... เบา เบา
เหมือนสำลี ลงมาเหมือนสำลีปลิวลงมา ขึ้นก็
เหมือนสำลี เดินแบบธรรมดาเรานี้ก็ได้ ได้ทุกแบบ
แบบสำลีมาก็มี แล้วแต่อาการแบบไหนที่ควร
จะใช้ยังไง อิริยาบถใดควรจะใช้ยังไงใช้ได้ทั้งนั้น

ที่แปลกประหลาดมากก็เวลาคนตาย พระไปอยู่ในถ้ำไกลๆ
จากบ้าน บ้านในป่าในเขาไม่ค่อยมีพระละซี
ในป่าในเขาไม่ค่อยมีพระ ครั้นเวลาคนตายก็มานิมนต์

พระท่านไปกุสลาให้ใครตายก็ตามในหมู่บ้าน เขาต้องมานิมนต์ท่านไป **กุสลาธัมมา** ที่นี้พอคนตาย ทางพระนี่รู้แล้วนี่ 'โห แล้วกัน พรุ่งนี้ต้องไปอีกแล้ว' ตอนนั้นท่านไม่ได้ฉันข้าวนะ เป็นช่วงเวลาทีพระท่านอดอาหารภาวนาอยู่ ก็เลยต้องเดินทางไปกุสลาให้เขาในหมู่บ้านนูน 'เอาอีกแล้วคนตายแล้ว' ตายในบ้านโน้น ท่านรู้แล้วทางนี้

'คนตายในบ้านอีกแล้ว' บางทีก็รู้ขึ้นภายในตัวเอง บางทีเทวดามาบอกว่า

'คนตายแล้วนะ' อย่างนั้นก็ มีได้

หลายทาง มาจากเทวดาก็มี ออกจากความรู้เจ้าของก็มี บอกอะไรก็จริงทั้งนั้น พอประมาณสัก ๑๐ โมงเช้า เขาขึ้นภูเขา

'มาแล้ว'

'มาอะไรละ?' คอยฟังคำตอบ

'มานิมนต์ไปโปรดสัตว์'

แนวร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีผิดไม่มีเคลื่อนเลย พอตื่นนอนขึ้นมาเอาแล้ววันนี้เตรียมกุสลาแล้ววันนี้ พอ ๙ โมงเช้าหรือ ๑๐ โมงเช้า คนเผลอขึ้นไปแล้ว

'อะไรละโยม?'

'โอย นิมนต์ไปโปรดสัตว์'

พวกเรามันพวกตาบอดไม่เห็น ท่านผู้ตาดีท่านเห็นธรรมดาเหมือนเราตาดี เห็นอะไรนี่ท่านผู้ตาดีภายในนี่ละสิ่งเหล่านี้พระพุทธรูปเจ้ากล่าวไว้ทั้งหมดผิดที่ตรงไหน นี่ละเครื่องของศาสนา กิ่งก้านของศาสนา มีอยู่หมดเลย ตั้งแต่อริยสังข์เป็นต้น เป็นแกน ขยายกิ่งก้านสาขาออกไปหาพวกเปรต พวกนรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน พวกเปรตพวกผีพวกอะไรๆ นี่เป็นกิ่งก้านของ อริยสังข์ในวงศาสนา..."

ช่างประสานเสียงพระ

มีเรื่องขบขันเรื่องหนึ่งที่ท่านมักจะได้อ่านอยู่เสมอ แม้เหตุการณ์จะผ่านมาหลายปีแล้วเกี่ยวกับพวกช่างภายในบริเวณวัดป่าदानศรีสำราญ อำเภอพรเจริญ จังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นวัดที่หลวงปู่คำตันท่านพักอยู่ ดังนี้

"...ขบขันที่ว่า ในบริเวณนั้นเป็นหินดาน แล้วก็พวกช่างพากันมาเล่นน้ำอยู่บริเวณหินดานที่มีน้ำเต็มอยู่แถวนั้น ตั้ง

แต่สมัยคนยังมีน้อยๆ ไน้ คนมีอยู่ไม่มากนัก พระท่านไปภาวนาอยู่ที่นั่น พวกหมูเพื่อนเดียวกันเล่าให้ฟัง เรายังไม่เคยเล่าให้ญาติโยมฟังขบขันจะตายแหละ

พระอุดงครรรฐฐานท่านไปปักกลดอยู่บริเวณนั้น แถวๆ บริเวณหินดานซึ่งมีน้ำมาก รอบๆ บริเวณหินดานที่พระท่านไปพักนั้น ไชลงข้างก็มาเล่นน้ำที่นั่นละซี เล่นน้ำที่มากันเป็นไชลงๆ เล่นจนกระทั่งคนรำคาญ เสียงมันอีกทีก บางคืนจนสว่างจึงพากันหนีไป ไม่ทราบว่าเขากินอะไรกัน เพราะเล่นน้ำอยู่นั้นเกือบตลอดคืนแต่ละครั้งๆ

วันหลังมา พระท่านก็นัดแนะกันติดต่อบ้านให้เขาเอาبيبแตกมาสำหรับเคาะไล่ช้าง และชาวบ้านก็นำبيبแตกมาให้จริงๆ ตั้งหลายลูก พอถึงเวลากลางคืนข้างก็พากันมาเล่นน้ำที่บริเวณหินดานนั้น พระพักอยู่ตรงไหนๆ ก็เอาبيبแตกๆ ไปไว้ที่ตรงนั้น เวลาไชลงข้างมาเล่นน้ำที่นั่นก็เคาะขึ้นพร้อมกัน เสียงเคาะبيبแตกดังดังเป็ๆ ขึ้นทุกทิศทุกทางรอบบริเวณนั้น

ไชลงข้างก็ตื่น... วิ่ง ผู้เคาะبيبก็มีแต่เคาะทำเฉยๆ ไม่คิดหนีอาานหลัง เคาะ

เป็ๆ ข้างต่างตัวก็ต่างกลัวและต่างตัวต่างวิ่งหนีไปทางโน้น ก็เป็ๆ ไปทางนั้น ก็เป็ๆ วิ่งมาทางนี้ ก็เป็ๆ ข้างก็ต่างตัวต่างวิ่งไปมา และวิ่งไปชนเอากุฏิพระที่อยู่บนหินดานไล่เข้าเป็เรียง กุฏิพระที่ตั้งอยู่บนหินดานก็ล้มครืนลง

พระที่นั่งอยู่ในกุฏินั้นก็ร้องลั่นขึ้นที่นั่น ข้างก็วิ่งไปใหญ่ เอาตัวรอดเพราะมันวิ่งหนีตายนี้ กุฏิก็ไม่ใช่กุฏิฝังดิน เป็นกุฏิตั้งอยู่บนหินดาน ชนบั้งเขา กุฏิก็หงายล้มลงไป พระก็ร้อง ข้างก็ร้อง

ส่วนข้างทั้งร้องทั้งเฒ่นหนี แต่พระนั้นร้องอยู่ในกุฏิที่ถูกข้างล้มลงไป ตื่นเข้ามา หัวเราะกันลั่นเลย แถวนั้นแลที่หลวงพ่อดันอยู่...”

